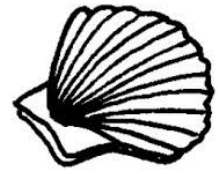

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. X. szám 2020. október

Még nincs veszve semmi

Módfélett megörültem a hírek, hogy Bódi Magdiról tévéfilm készül. Annak még inkább, hogy kora tavasszal premierre utazhatunk Veszprémbe. Sajnos a vírus megghiúsította szándékomat. Ezért is örvendtem a nyár végi válaszevélnek, amelyben a producerek helyet biztosítottak a lengyeltótiaknak a szeptemberi vetítésre.

Vasakarattal próbáltam verbuválni a nézőket és elhárítani minden utunkba kerülő nehézséget. Bódi Mária Magdolna életáldozata, hősiessége már egész korán megérintett. (A litéri leány tisztasága védelmében halt vértanúhalált. Orosz katona ölte meg a második világháború utolsó napjaiban.) Emlékszem, milyen vehemenciával próbálgattuk és vettük filmre bajomi fiataljaimmal az életéről készített „filmünket”, milyen izgalommal vártuk a nagyheti vetítésre a plébánia népét és a környékről érkezőket. Jó húsz éve ennek...

Természetes tehát, hogy a „profik” vállalkozása felcsigázott. Szenvedéllyel vettem bele magam az információ vadászatba. Kik, milyen koncepció mentén, milyen indíttatásból kutatták Magdi életét és vállalták a több szempontból is hiánypótló mű elkészítését. Az állami támogatást nélkülöző, jó szándékú emberek adományjaiból finanszírozott alkotás igazi szeretet-csomag. Az egyszerű gyári munkáslány életének két napját felvillantó mozgókép szándékoltan fekete-fehér kópiás. Nem színész óriások neveit böngészhetjük a szereplők között, sőt, akadnak szép számmal amatőrök is a stáblistán.

Az első vetítést a rendező, Buvári Tamás szavai vezették fel. Lélegzet visszafojtva figyeltük, mit mond a két és fél esztendeje elkezdett vállalkozásáról. - „Három érzés kavargott bennem a bemu-

tató előtt. Az első a rettenet, a félelem érzése, vajon a meghívott vendégeken kívül kíváncsi-e más is a filmre? A második a köszönet és a hála érzése. Köszönet elsősorban Magdinak, másodsorban az angyalok seregének, akik hathatósan segítettek bennünket ennek a műnek az elkészítésében. Köszönöm az önök imáit is. Mindegyiket éreztük a forgatások során. A harmadik érzés pedig a kéttség, a kétely: mai széthúzó, önzésébe fulladó világunkban szinte nyoma veszett annak az önzetlenségnek és áldozatkészségnek, ami Magdi mindennapjait jellemezte. Visszajön, visszajöhet-e még ez?”

Talán nem túlzás, ha azt állítom, mintha angyal suhant volna a fejek felett. A szívből fakadó

szavak kellő „atmoszférát” teremtettek a 90 perces múltidézéshez. Hol a tíz éves Magdi nyomába szegődtünk a varázslatos Balaton-felvidéki tájon, jókorát szippantva erdők-mezők, meg a békebeli olajos padlós „oskola” illatából, hol a háború rettenete szorította szívünket együtt érezve mindazokkal, akiknek ez mindennapos poklot jelentett. Magdi földi sorsa, amit jó előre látott – beteljesedett. Életáldozata esély, ajándék, intelem. Amit a művészi eszközökkel csak tenni lehetett a célért, megvalósult. Csak remélni tudom, hogy többeknek megadatik majd ez a katarzis.

És még valami... Napjaink ádáz kultúrpolitikai csatározásai - látva az erőviszonyokat - szorongással töltik el az értékekben gondolkodót. Mi lesz, ha a semmi, a bővli kerekedik felül, ha a nihilizmus, cinizmus diktálhat újra? A Magdolna című film a bizonyosság: nem, ez nem következhet be, még nincs veszve semmi!

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós

A remete és a fejedelem

Az újdonsült fejedelem a lakoma után a loggia könyöklőjére támaszkodik. Végig fut ideges tekintetével a városra arényszerűen leereszkedő hegylejtőkön. Szeme megakad egy tisztáson:

— Ugye az ott a remete kunyhója? — kérdi gúnyosan.
— Igen, legkegyelmesebb princepe — válaszolja az udvaronc.

Egy feketehajú horgasorrú hozzáteszi:

— A nép tömegesen jár hozzá.
— Mit osztogat nekik? Megérdemelnék, ha oda felkapaszkodnak.

Az udvaroncok kacagnak. Kiismerték urukat, szereti szellemességüket.

— Mióta gubbaszt ott a remete?
— Talán húsz éve is elmúlt.

A fejedelem elgondolkodik. Ő húsz éve hol is volt. Akkor ő még a fegyverhordozója Manfréd lovagnak. A Majnánál együtt verekedtek. Mikor Manfrédot Frigyes kivégeztette, ő már Willibaldnál szolgált. Aztán a szász földön Baselnél, a Bodeni tó partján, meg Lombardiában. Végre elnyerte jutalmát: ezt a várost és a kis tartományt. Eleget kószált. Frigyes szeszélyeit tűrte. Ez neki való pihenőhely. A lakosság a sok vizsálytól szétzilált és kimerült.

— Ez a remete idevaló ember? — kérdi az udvaroncokat figyelve.

Egy dereshajú rókaképű válaszolt:

— Idevaló a remete, a Falconék családfájából. A család kipusztult.

A fejedelem megrebbent. Most rend van. Fegyelem kell ennek a bőrben meg nem férő csöcseléknek. Büszkék ezeréves városukra, palotáikra, templomaikra, melyek közt ezer éve vizsálykodtak. Úgy nézik őt, mint ideszabadult farkast. Eszébe jutott valami:

— A remete nem vágyik a kölcsönt nektek visszaadni?
Még harsányabb kacagás. Kiérezték a gúnyt és még valamit.

— Jártak hozzá tavaly, a felfordulás-kor, tanácsot kértek tőle.

— Mit tanácsolt?

— Vezekeljen a város. Addig nem várhat javulást.

— Jól vezekeltek. Megnyugodhat a remete. Nincs okuk már a vezeklésre.

A Corrado és Cesena együtt lépett ki a palotából.

— Kitűnő ebéd volt, de nehéz. — vélte Cesena.

— Szereti a súlyos ételeket — válaszolta gúnyval Corrado.

— A borok közül a nehezeket kedveli.

— Ez még a győzelmi torhoz tartozik.

— De mit akar azzal a remetével? A kunyhóján akad meg a szeme.

— Talán tanácsot akar kérni tőle.

— Ráférne néhány jó tanács.

— Adnának is neki, ha nem kellene ezer zsoldos dárdáin áthajolni hozzá.

Ahogy a remete az erdő fái közül a tisztásra lépett, egy vadászembert látott a kunyhója előtt álldogálni. Az ölében hozott gallyat letette, a kunyhó mellé. Az idegen megszólalt:

— Te vagy a remete?

A remete szótlanul intett és a gallyak közül válogatott.

— Szeretnék veled beszélni.

A remete várakozóan nézett a jövevényre.

— De talán engednél be a házába — türelmetlenkedett az idegen.

Kinyitotta az ajtót a jövevénynek. A vadász körülnézett a szinte üres szobában. Leült és figyelte a remetét, aki gallyat tördelt.

— Beszélj! — szólt a remete.

— Mióta vagy itt az erdőben?

— Nem számolom az éveket.

— Ismernek a városban?

— Nem azért húzódtam ide az erdőbe.

Az idegen szavakat keresgélt.

— Azért említem ezt, mert odalenn emlegetnek. Én nemrég jöttem erre a vidékre. Az emberek nyugtalanok.

— Nyugtalanok az emberek, ha sokan vannak.

— Új fejedelmük van és keményen tartja őket. Hallottál erről az új fejedelemről? Ismered? — fordult a remetéhez.

Folytatás a másik oldalon!

— Nem ismerem.

— Pedig sokan jönnek hozzád, ahogy hallottam. Lehetetlen, hogy szóba ne került volna a neve.

— A neve szóba került, de őt nem ismerem.

— Azt panaszolják, hogy a fejedelem idegen jövevény.

— Mindannyian jövevények vagyunk. Megérkezünk és eltűnünk.

A vadász felkacagott. Gerelyével ütögette a padlót.

— Szeretnék, ha a régi idők visszatérnének.

— Az elmúlt idők soha vissza nem térnek.

— Hogy gondolod ezt?

— Ha ma lefekszel, ezt a napot többé nem látod.

— A városbelieknek ilyesmiféleképpen szoktál mondani?

— Amit lelkük üdvösségére jónak látok.

Az idegen felállt, száját gúnyosan elvonta:

— Ne is beszélj másról nekik. A fejedelemnek ezer szeme és füle van. Nem jó felingerelni.

— Béke veled! — mondotta a remete.

Kemény vihar süvített át a tisztáson. A fák üvöltöttek a remete kunyhója körül. Valaki erősen megzörgette a kunyhóajtót. A remete a reteszt félrehúzta. Az idegenről csurgott a víz.

— Isten hozott! — szólt a remete a lihegő emberhez.

— Befogadnál, amíg a vihar elmúlik?

— Isten nevében köszöntöttelek.

— Szeretnék ma éjszaka átjutni a hegyeken.

— Ha elül a vihar és feljön a hold, az ösvényen eljuthatsz.

— Én már voltam nálad egyszer másfél éve. Emlékszel rám?

— Nem emlékszem. Sokan járnak erre felé.

Az idegen gyanakodva vizsgálta a nyugodt arcú remetét, aki olyan mozdulatokkal élesztette a tüzet, mint másfél éve.

— Remete, boldog ember vagy. Nem hajt senki és semmi. Nem tudsz sok mindenről.

— Sok felesleges van a világon.

— Én vagyok a tartomány fejedelme.

— Vezérelj Isten akarata szerint!

— Elűztek a lázadók.

— Viseld békével.

— Megyek uramhoz, a császárhoz.

A remete feléje nyújtotta a karját:

— Add ide felső köntösödet, megszáritom. Te pedig pihenj egy keveset. Hosszú út van előtted.

TE MEG MINEK MÉSZ TEMPLOMBA? – LACKFI JÁNOS ZSENIÁLIS VERSE

Te meg minek mész a templomba,
ahol az a sok bűnös, béna, vetélkedő,
kishibás lélek tobzódik?

Hát mert néha olyan elveszett vagyok,
és jól esik, ha megtalálnak.

Hát mert elesettnek érzem magam,
és nincs, aki felsegítsen.

Hát mert egy csomó szégyent és fájdalmat
cipelek, betolom oda, leborítom az Isten elé,
kiborulok az Isten előtt, és annival könnyebben
megyek haza, üres a talicska.

Mert tele vagyok sebekkel, és rám fér időnként
egy kis átkötözés, fertőtlenítés, jobbfajta
kenetek és kenőcsök.

Mert szerelmes vagyok, és látni akarom
kedvesemet, az Istent, amint kijön az erkélyre,
és fogadja a szerenádomat.

Mert magányos vagyok, és egy csomó más
magányos ember jön ide, egyesítjük
a magányainkat, és az megtelik Istennel.

Mert túlon túl okos vagyok, és látnom kell
a helyet, ahol a part szakad, a sok okosság
véget ér, és Isten minden észszerűségre
fittyet hányva feláldozza értünk magát.

Mert a nagy hajtás kitekert belőlem
minden emberit, olyan szavak kellene,
amelyek mögött nincsen érdek,
amelyek elevenembe vágnak.

Mert a hatalmasra hízott egóm
már egészen felfalta az érzéseimet,
a részvéteimet, a békémet, a derűmet,
szétmar a sok meg nem bocsátás,
szívműtetre van szükségem.

Hallotta?

SZÉGYENTELJES DISZKRIMINÁCIÓ AZ OSCARON

Nyíltan korlátozza a művészi szabadságot az Oscar-bizottság. Csak a mellőzött kisebbségeket megjelentető alkotások kaphatnák 2024-től a legjobb filmnek járó díjat – írja a 444 a Guardian híre alapján.

Az Oscar-jelöléshez a filmeknek a következő kritériumokat kell teljesíteniük:

a film szereplői között van legalább egy főszereplő vagy jelentős mellékszereplő, aki valamilyen faji/etnikai kisebbségből származik,

a szereplők legalább 30 százaléka két „alulreprezentált” kisebbségből származik,

vagy a film témája, központi története egy ilyen kisebbség valamilyen ügyével foglalkozik.

A gyártási munkálatok során:

a film készítői között legalább két vezető szerepben alulreprezentált csoportokból érkező emberek dolgoznak (legalább egyikük faji vagy etnikai kisebbséget képvisel),

legalább hat másik stábtag tartozik faji/etnikai kisebbséghez,

a stáb 30 százaléka valamelyik alulreprezentált kisebbségi csoport tagja.

Alulreprezentált kisebbségnek számítanak a nők, a színes bőrű emberek, az LGBTQ közösség tagjai, és a fogyatékos

alulreprezentáltak. A legjobb film kategória nyertesét a filmakadémia összes tagjának szavazatai alapján választják ki. A diverzitás-kritériumok még nem vonatkoznak a 93., 94., és 95. Oscar-évad jelöléseire. Az akadémia vezetése azt reméli az új szabályoktól, hogy hosszú távon arra ösztönzi a filmipar szereplőit, hogy alkotásaikkal jobban leképezzék a globális társadalom sokféleségét, és a mostaninál sokkal szélesebb közönségeket legyenek képesek megszólítani velük. Ezzel a lépésükkel viszont korlátozzák az alkotói szabadságot és a művészeti sokszínűséget.

Forrás: [444/Guardian](#)

WEÖRES SÁNDOR:

KÉT HAJNALI HIMNUSZ ÁHITAT

Szűz rózsákkal kél a hajnal...

égő szívvel, dalos ajkkal

üdvözöllek, Alkotóm!

Mint az anyjából a gyermek,

im a dolgok is kikelnek

durva, mély árny-burkaikból,

hogy színnel köszöntsenek.

Égi Hűség! Gyönyörűség!

Te legtisztább Célszerűség!

Te egyetlen Bizonyos!

Nem szerencsét s üdvösséget

kérek Tőled: Bölcsességed

tudja, mért teremtett és ha

tűzre vetsz is, áldalak.

Fönntartóm, add, hogy ne kelljen

elrúgnom, mi aljas bennem,

magamat csonkítanom:

virradatnak ékessége,

megbontatlan teljessége,

oldd föl bennem éjszakámnak

áldatlan salakjait.

Piros ajkkal, énekekkel,

szép orcával jó a reggel.

Szentlélek, köszöntelek!

Hadd legyek Kezedbe csésze,

melynek kemény, tiszta széle

visszfénnyel köszönti reggel

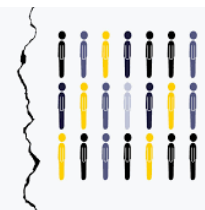
ős-szüljét, a Napot.

Útban Eger felé

Bár két kisebbik fiú is jócskán tíz év fölé tornázta magát, az esti apai felolvasás szokása valahogy megragadt a napirendben. Nyilván a fiúk éltetik, azaz követelik ki maguknak, Ábel pedig örömmel enged az erőszaknak. Pár hete a legkisebb, az ötödikes kedvéért immár harmadszor is napirendre került Gárdonyi Egri csillagok című nagyszabású eposza. A negyedik fejezet elején tartottak, annál a résznél, amikor az egri várba igyekvő Bornemissza Gergely az Egert éppen elhagyó kassaiak kétszáz fős csapatával találkozik az úton. Menekülnek, merthogy túl sok a vár alá ígérkezett török. Meg hogy bolond kecske az, amelyik nekiugrik a késnek. Inkább megoldják „okosba”. Gergely nemes dühében belegázol emberi jogaikba, azaz lepatkányozza s kis híján le is vágja őket. Ahogy kell- bólogat magában elégetetten Ábel. „Na, innen folytatjuk”- mondja ki a minden esti záróformulát, amit általában felhördülés követ (na ne!), de ma fáradtak ők is. És mialatt a könyvet visszaviszi a polchoz, a kisebbik halkán megszólal az ágyban: - Apa, ha én akkor éltem volna, én akkor éltem volna... A könyvvisszahelyező mozdulat elakad, Ábel nem hisz a fülének. – De hát miért?- fordul megdöbbenve a fiúcskához.- Mert túl sok a török, annyi ellen nem lehet harcolni... - Lám, a gyermek életösztone- suhant át Ábel lelkén egy félmosoly, de nem mutatja. És mit lehet mondani erre a teljesen racionális válaszra? A felvetés felkészületlenül érte. – Akkor is, ha Dobó és a többiek számítanának rád? – próbálkozott erőtlően, cserben hagynád a barátaidat? A hazádat?! Csend.- Cserben hagynád a barátaidat? A hazádat?!- És mi lesz a becsülettel?- nyögte ki végül Ábel. A kisfiú felkapta a fejét:- Az mi?

Hát igen. Ez jó kérdés. Mi is a becsület a mai világban? Ábel valamiféle szárnalmas magyarázatba kezd, hogy olyasmí, amikor az ember megtartja adott szavát, de érzi, hogy nem volt meggyőző. Hogy ezen az ügyön még dolgozni kell. Persze mondhatta volna, hogy erény, de azzal csak a homályt növeli. És tényleg, erény-e még a becsület? Nem inkább arra kéne nevelni őket, hogy „szégyen a futás, de hasznos”, meg hogy „szemesnek áll a világ”? Menjen szembe a korszellemmel? S ha szembe megy, vajon nem tesz-e rosszat velük? Ha fiait család- és hazaszeretetre, istenfélelemre és az elődök tiszteletére neveli, hogy becsületes, jó magyar magyarokká váljanak, nem járnak-e úgy, mint Kodolányi Juliánusz barát című regényében Majs, az öreg táltos idegen testként, magányra kárhoztatva tengette életét az időközben kereszténnyé vált közösségben, a maga furcsa, idejüket múlt praktikáival, tudományaival? Csak a felállás most éppen fordított: keresztényként válhatnak „csodabogárrá” egy istentelenné lett, a „tolerancia” örületig fokozott kultusza ürügyén erkölcsi nihilbe rántott európai közegben! Vajon megéri-e csodabogárrá nevelni őket? Ábelnek valami azt súgja, hogy: igen. Hogy valójában csak ez éri meg. Hogy ha valakik túlélnek majd a készülődő kataklizmát, azok éppen az efféle csodabogarak lesznek. Rájuk vár majdan a feladat, hogy a romokon a régi értékrend fundamentumán egy világot építsenek.

De ne ugorjunk ilyen nagyot, Ábel korosztályának a feladata amúgy sem az új világ építése lesz, hanem a rogyadozó, régi tákolása, az örültek féken tartása, a még

romlatlan ifjak istápolása, hogy – ha lehet- hírmondó azért maradjon belőlük. Ma már látszik, hogy ezt a feladatot kegyetlen ellenszélben kell majd végrehajtani, olyanban, mint amilyent csak a tömeges méreteket öltött romlottság és erkölcsi züllés képes gerjeszteni. Mintha az amerikaiak elhíresült „atomtáskája” az Antikrisztus kezébe került volna, aki már szorgalmasan és vihogva nyomogatja a gombokat. A leghevesebb támadások a családra és a mindenfajta identitásra, ezen belül is főként a nemi és nemzeti identitásra zúdulnak, nem véletlenül.

Szóba kerül ez társaságokban is, s hát őszintén szólva nagy a tanácsstalanság. A többség még próbál ellenállni a sodrásnak, de van olyan is, aki már sodródik, hagyja magát sodortatni. „Minek ágálni ellene?”

Miért ez az indulat? – kérdezi egyik kollégája. „Mert normális szeretnék maradni!”-fakad ki Ábel, mire a kolléga kivágja az aduászt: „Olyan nincs, hogy normális! Az mindig kontextusfüggő!” Ábel rámered. Ez az a pillanat, amikor a veszély, mint egy szatír, szétrántja előtte ballonkabátja szárnyait, s a maga undorító teljességében megmutatkozik. A hitetlen ember élete, mint horgony és iránytű nélkül sodródó, ismeretlen áramlatoknak kiszolgáltatott hajó. Sorsában az egyetlen biztos pont: a zátony. Ábel egyfajta mentő gesztusként idézi számára egy teológus figyelmeztetését: ha valaki nem hisz a pokolban, nem jelenti azt, hogy az nincs, és hogy az illető nem juthat oda.

A nyugati civilizáció megfeneklett hajójából közben folyamatosan ömlik a szenny, mint sérült tankerből a köölaj. S ma már mindenütt ott van. Csócsálja a családot, a házasságot, a józan eszedet. Egy évvel ezelőtt Ábel jegyet akart vásárolni az UEFA honlapján. A regisztráció során a honlap nemi identitást firtató rovatában ez állt: férfi, nő, egyéb. Miután elült az agyát elborító vérhullám, Ábel levélben jelezte a szövetségnek, hogy ismeretei szerint Magyarországon csak férfiak és nők élnek. Itt az „egyéb” olyasvalamit jelent, hogy „kredenc”, „teknősbéka”, „búgócsiga” stb. De ők nem járnak meccsre. Persze válasz nem érkezett. Igaz, jegy sem.

Amikor a homoszexualitás normális életformaként való bemutatása, propagálása és dicsőítése „valamiért” a filmek kötelező elemévé lett, komoly gondot jelentenek a családi filmnézések is. Mert hát az ilyenek automatikusan kipotyognak Ábel rostáján. A mozizás, mint a fiai által a leginkább kedvelt családi program, egyre több keserű élményt tartogat számunkra. Szenteste délutánján csak egy olyan filmet- egy gyurmafilmet!- talált, amely nem próbált a „másság” iránti toleranciára érzékenyíteni. Lám, Krisztus születése napján a nyugati civilizációban törtül az Antikrisztus! De igazságtalan lenne csak a Nyugatot kárhoztatni ezért, hiszen mostanság már magyar filmesek is egyre gyakrabban érzik szükségét azt hazudni nézőiknek, hogy a ferde hajlamoknak való behódolás természetes és jó dolog, igaz élethez vezet. Hogy Istennek tetsző, csak azért nem mondják, mert őbenne még nem hisznek. Lelkiismeretlen politikusok és újságírók szajkózzák naponta, hogy az aberráció nem betegség, megbecsülendő érték.

Ábel azonban nem alkuszik, megy tovább Eger felé. Hogy mennyien lesznek ott, nem tudni. És Istenem, megint oly sok a török...

Lakatos Mihály- Magyar Nemzet

Fehér Klára

Komputer

Író-olvasó találkozó egy általános iskolában. A hallgatóság: nyolc- kilenc évesek. A kérdések izgalmasak: hogyan lesz valaki író, honnan veszi a témát, elején kezdi-e a könyvet, vagy már tudja-e a végét, jó tanuló volt-e az író néni és így tovább. Végül feláll egy kilencéves kisfiú:

- Tetszik hinni Istenben?

Húha. Ez nem azért nehéz, mert ez a legmagánabb magánügy, hanem mert nem tudom, a kisfiú vallásos-e, semmiféle érzékenységet nem akarok sérteni. De legokosabb, - igazat mondani.

- Hiszek abban, hogy van a létezésnek valami oka és rendje. Hiszek abban, hogy vannak még titkok, amiket nem tudott még a tudomány megfejtani; de azt nem tudom elképzelni, hogy van egy szakállas Jóisten, aki külön-külön figyeli mindannyiunk sorát.

- Ez azt jelenti, hogy ha én jó vagyok, nem biztos, hogy megjutalmaz érte?

- Azt jelenti.

- Hogy nem biztos, hogy aki jó, az tovább él? És a rosszat megbüntetik?

A kisfiú arca csupa izgalom volt és szorongás. Nem válaszoltam, csak bólintottam.

- De író néni, kérem, nem lehet az, hogy a Jóisten egy komputer

és mindannyian bele vagyunk táplálva?

Hát persze: ha emberi agy léte-síthet olyan komputert, amelyben százmillió és százmilliárd adat tárolható, előhívható, miért ne lehetne túl a világrendszeren egy végtelen és igazságos komputer, beletáplálva az is, hogy Sanyi javított földrajzból...

- Lehet - mondtam engedékenyen.

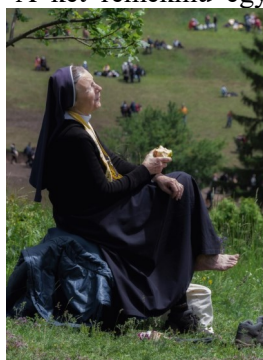
Vallást alapítottunk.

Forrás: Ludas Matyi 1983/2.

F o t ó k

– Melyik a kedvence? – szegezte nekem a kérdést a megyei hírlap munkatársa a Kárpát-medencei Magyarság Evangélicizációjáért (KÁMME) Alapítvány által szervezett fotókiállítás megnyitóján Békésen. Habozás nélkül arra a kettőre mutattam, melyeket első látásra a szívembe zártam.

A két remekmű egyikén egy idősebb apáca látható, amint – hogy a csíksomlyói búcsú fáradalmait kipihenje – egy fatöncön ül, felkecskél lábba, mezítlábasan. Egyik kezében egy félig már elfogyasztott alma, szeme behunyva, arccal meg a nap felé fordul, és szinte issza, habzsolja éltető fényét. Megragadó az egész, igazi pillanatkép, vagy ha úgy tetszik, zsánerkép. Az arányok, a fények, a mögöttes tömeg sejt-

telmes árnyai, a kék ruha ráncai, a mezítelen, kapaszkodásban bizonyosan megerőltetett lábfej elképesztő belső tisztaságot sugárzó profán szakralitása (ha egyáltalán lehet ilyet mondani) lebilincselő. A megkezdett almán a harapásnyomok nem nőies, apró rágszálásra utalnak, hanem a létfenntartást szolgáló határozott, jókora harapások látszanak, melyek a jó íz élvezetével

párosulnak. A felhők közül kibukkanó nap áldó fénye azonban elszakítja a főhöst az élvezettől és arra készíti, hogy behunyj szemmel az ég fele nézzen. A felvétel elkészítésének csodálatosan eltalált pillanatában a lélek „táplálása” a legfontosabb. Mert ez a fény felé fordulás egy misztikus és archaikus mozdulatot ismétel meg, ami bizonyára már a teremtés óta jellemző ránk, emberrekre. De az alma megkóstolása óta biztos... Nagyon jó kép.

A másik kedvenc a csíkszeredai ételszentelésen készült. Kosarak és csizmák, elvértve fekete-piros szoknyaaljak vagy harisnyák, mai, hét-

köznapi öltözetek hosszú sora. Szép fotó ez is, de egy volna a többi között, ha nincs ott egy kislány, aki éppen az egyik kosár csipkés fehér terítőjét lebbenti föl. Pofiján a tiszta, gyermeki kíváncsiság. Mi lehet a kosárban, vajon megvan-e még a kalács, a sonka, a tojás, a bor, a bárány? Vajon jól elrendeztem-e a szépséges terítőcskét? Ezer nyelven beszélő pillanat, melyet sikerült a jó szemű fotósnak megragadnia. Ennyi is lehetne a kép meséje, ám a látottak a húsvét lényegére irányítják eszmélődésünket. Gondolatban már messze járunk. Talán épp ott, ahol az idősödő apáca gondolatai is időznek...

Pálmai Tamás

Kempis Tamás szeretethimnusza

Nagy dolog a szeretet, minden jónál nagyobb, egymaga könnyűvé tesz minden terhet, méltósággal visel minden méltatlanságot.

Mert a terhet nem érzi tehernek, minden keserűt édessé, jóízűvé tesz.

Jézus nagylelkű szeretete nagy vállalkozások véghezvitelére sarkall, arra biztat, hogy mindig tökéletesebbre vágyakozzunk.

A szeretet fölfelé igyekszik, nem akar semmi alantasba bonyolódni.

A szeretet szabad akar lenni, el akar szakadni minden világi vonzalomtól, hogy belső látását semmi se homályosítsa, hogy valami evilági érdek be ne hálózza, baj le ne sújtsa.

Semmi sem édesebb a szeretetnél, semmi sem erősebb, semmi sem magasabb, tágasabb, semmi sem kedvesebb, tökéletesebb és jobb az égen és a földön.

Mert a szeretet Istentől született, és csak Istenben nyughatik meg túl minden teremtményen.

Aki szeret, röpül, fut, örvend, szabad és semmi sem ejti rabul.

Mindent odaad, hogy mindent megnyerjen, és mindene megvan mindenben, mert mindenek fölött az egy legfölségesebben talál megnyugvást, akiből minden jó ered és kiárad.

Nem az ajándékot nézi, hanem minden jón túl ahhoz fordul, aki ajándékokkal halmozza el.

A szeretet gyakran nem ismer mértéket, hanem mértéktelenül tékozolja önmagát.

A szeretet nem érez terhet, nem veszi számba a munkát, többre igyekszik, mint amire az ereje futja, lehetlent nem ismer, mert azt hiszi, mindenre képes, és minden szabad neki.

Mindenre jó tehát, és sokat véghezvisz, valóra vált, ott is, ahol kidőlné s elterülne az, akiben szeretet nem volna.

A szeretet virraszt és ébren alszik, ha elfáradt, sem hagyja el magát, szorongattatván meg nem szorul, ha

ijesztik, meg nem rémül, hanem akár az eleven láng és a lobogó fálya, fölcsap, és bátran keresztül halot mindenem.

Aki szeret, az tudja, mit kiált ez a szó.

Mert nagy kiáltás Isten fülében a lélek buzgó szeretete, mely így szól: „Én Istenem, én szerelmem, te egészen az enyém vagy, én meg egészen a tiéd vagyok.”

Tégy tágasabbá engem a szeretetben, hogy szívem megköstolja, mily gyönyörűséges szeretni, s szeretetben olvadozni s úszni.

Tartson fogságában a szeretet, ha a nagy fölgerjedésben, ámulatban magam fölé emelkedem.

Hadd énekeljem a szeretet énekét, kövessetek téged, kedvesemet a magasságba, lankadjon el a te dicséretedben az én szeretettől ujjongó lelkem.

Szeresselek téged, jobban, mint önmagam, magamat is csak érted, s benned mindazokat, akik igazán szeretnek téged, ahogy kívánja a szeretetnek belőled kiragyogó törvénye.

A szeretet gyors, őszinte, figyelmes, víg és kedves, erős, türelmes, hűséges, okos, kitartó, bátor, sosem keresi önmagát.

Mert amint valaki önmagát keresi, a szeretetből kihullik.

Körültekintő a szeretet, alázatos

és törvénytudó, nem puha, nem könnyelmű, nem hiábavalóságokra törekvő, józan, tiszta, állhatatos, nyugodt és minden érzékre vigyázó.

A szeretet kész a meghajlásra, engedelmes az előjáróknak, magát hitváhnak és semmitérőnek hiszi, Istenhez fordul nagy figyelemmel, hálával, mindig benne bíz és remél, még akkor is, amikor élményszerűen nem ragadja meg Isten közelségét, hiszen fájdalom nélkül nincs élő szeretet.

Aki nem kész arra, hogy mindent elviseljen, és azt tegye, amit kedvese akar, nem méltó arra, hogy szerelmesnek nevezzék.

Az igaz szerelmesnek kedveséért minden kemény és keserves megpróbáltatást örömet kell vállalnia, és semmi ellene ható erő miatt sem szabad eltántorodnia tőle.

*Fordította: Jelenits István
Forrás: Kempis Tamás: Krisztus követése*

Mit rejt a kagylóhéj?

A horgászó macska

A nagymacska meg a kismacska együtt horgászott. Szitakötő roppent el mellettük. A kismacska azonnal lecsapta a horgászbót, és üldözőbe vette a szitakötőt, de a szitakötő elmenekült. A kismacska üres manccsal tért vissza a partra. Ezalatt a nagymacska jókora halat fogott.

Kicsit később pillangó szállt el a közelben. A kismacska megint letette a horgászbót, és a pillangó után vetette magát, de a pillangó tovalibent, s a kismacska ismét üres manccsal tért vissza a partra. A nagymacska ezalatt megint kövér halcskát fogott.

- Hát az én horgomra miért nem akad egyetlen kicsinyke hal sem? - háborgott a kismacska.

A nagymacska ránézett, és azt felelte:

- A horgászásra kell figyelned, nem holmi szitakötőket meg pillangókat üldöznöd. Ha nem figyelsz, soha nem fogsz egyetlen halat sem.

A kismacska megfogadta a nagymacska tanácsát. Amikor megint feltűnt egy szitakötő, ügyet sem vetett rá. Nem tellett sok időbe, a kismacska jókora halat emelt ki a vízből.

(Do Buy)

Mintha él- nél?

Masri Mona Aicha

Tizenhárom évesen, szeptember második felében hazaérve a bogyzslói parasztház verandáján iskolatáskámat nagy erővel vágta a szegélylécnek, mi történt, kérdezte édesanya, akit már csak elmosódó pacaként láttam. Az élet igazságtalan, ezzel a klisével fakadtam ki.

Mert a tolnaiaknak sokkal jobb, de velem, a kis bogyzslóival az élet maga kekeckedik, ami egyrészt elismerés, mert az élet maga mégiscsak az élet maga, másrészt viszont mekkora igazságtalanság. Az történt ugyanis, hogy tolnai gimnazistaként ha hat órák volt, kerekén ötven percet kellett várnom arra a buszra, amely körülbelül nyolc perc alatt ért a házuk közelébe. És mi lesz, kérdeztem, amikor életem filmje lepörög, akkor a gimnáziumi hat évemből az marad fenn, hogy állok a buszmegállóban, és csak onnan tudom, hogy nem egy nap kimerevített képét bámulom, hanem évek telnek, hogy a nyári topot felváltja a lyukacsos kötött pulóver, majd a vastag kabát. Édesanya (ma nem értem, hogy nem nevette el magát) csak annyit mondott, hogy ez ugyanúgy az élet része, mint a tanórák, a bábzsakkör stb.

A kérdésem, hogy léteznek-e köztes idők? És melyek ezek? Az út A-ból B-be? Magzattól a kisbabává válásig? Felsírástól az első szóig? Ó, ió, ció, áció, káció, akáció, vakációtól szeptember egyig? Első becsengéstől a körömtépős érettségig, államvizsgáig? Köves gyűrűtől a kari-káig? Novellától a regényig? Nővénytől a gyerekeig? Textustól az igehirdetésig? A *mi a panaszától* a táppénzességig? Egész életünk köztes idők sorozata? A diktatúrák, mint köztes idő, és aki a negyvenes években született és nyolcvankilenc előtt meghalt? Bocsi, az életed a történelemórán egy köztes időszak-

ra esett. Vagy a földi élet egészében köztes idő? A kórház címével nyomdázott lepedőtől, amellyel születéskor bebugyolálnak, a halottszállító tepsziig? Vagy Krisztus visszajöveteléig? (Minden teológus reméli, hogy saját életében jön vissza.) A megtéréstől a...? Vagy éppen a megtérésig?

A köztes időről, ha létezik ilyen, csak annyit tudunk, hogy két történet határolja. És ilyenkor, mintha a matematikaóráról megmaradt reflexek aktivizálódnának, beugrik, hogy A és B között a legrövidebb távolság az egyenes. És elkezdjük úgy élni az életünk, minél célratörőbben, minél egyértelműbben, egy dologra fókuszálva. Projektekben gondolkozunk, tervzeteket adunk le, szeptembertől júniusig. Beindul a belső mantra, hogy majd boldog leszek, ha. Ha már elvégeztem a sulit, ha megtaláltam a párom, ha lesz közös otthon, ha lesznek gyerekek, ha gyerekek lesznek, de már nem otthon, ha nyugdíjas leszek. Ha. Béke poraira!

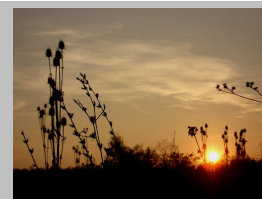
Amikor Péterfy Gergely *Kitömött Barbár* című regényét olvastam, elgondolkodtatott, ahogy Kazinczyt ábrázolja. Hogy a nyelvújító azzal foglalkozik, hogy mikor sétáljon és közben mit viseljen, mert úgy marad fent az utókor számára. Életműben gondolkodott, nem projektben, és az életműnek az is része, hogy mikor, hogyan megyünk sétálni. Nincs köztes idő?

Hívó emberekként a földi életre gyakran hivatkozunk köztes időként, de minden igehirdetés végén elhangzik valamilyen formában, hogy a keresztény nem passzív, hanem cselekvő ember, a közösség aktív tagja. De miért? Ha ez csak köztes idő? Ha jön az új ég és új föld, akkor miért tegyünk itt bármit is? Oké, hálaból, de miért? Mi a cél? Miért ültetné el Luther azt az almafát, ha tudná, másnap visszajön Krisztus? Mi a lényege ennek, ha ez csak köztes idő? A Goethe- vagy a Garaczi-összes ott lesz az új világban? (Komolyan érdekel.) Vagy Barth és Brunner? (Vagy melyik?) Rembrandt *Hitetlen Tamása*? De maradjunk a hétköznapoknál: a hatodszorra kitöltött nyomtatvány (az öt roszszul kitöltött)? A kudarcba fulladt próbálkozások? A megszakadt emberi kapcsolatok? Ezeknek van üdv-történeti szerepük?

Az üres órák? Üres napok? Igényünk van őket megtölteni, magyarázni. Nem értesz egyet? Amikor Nehémiás második fejezetét tanulmányozod, olvasd most el, megvárom: <http://immanuel.hu/biblia/biblia.php?konyv=16&fejezet=2&o1=4&o2=5&o3=3>

Nem érdekel, hogy mit csinált három napig? Sok igehirdető kitér rá, pedig talán az üzenet nem is ott rejlik, mégis firkésszük, érdekel minket. Talán jobban, mint az egész városfal-építés, hogy mit csinált ez az ember, aki királyi engedéllyel, korlátlan mennyiségű építőanyaggal, és ami a legfontosabb, Istentől megbízással rendelkezett. Jó, jó, nekiálltak az építkezésnek, jöttek a gúnyolódók, értem, nem akarták a környező népek az építkezést, de a kérdésünk mégis, hogy mit csinált a három napban. Több megoldás van, amíg Cseri Kálmán úgy magyarázza, hogy sírt a bűnök felett, a Word Biblical Commentary szerint a stratégiát dolgozta ki. Nem is az a lényeg, hanem, hogy érdekel, mert tartalommal akarjuk megtölteni.

Talán mert nincs köztes idő?

Mécs László

ŐSZI ALKONY

Agyvérzése van a Napnak, némán búcsút int a tájra. Arany sugár-trombitája nem harsogja már a fényt.

A Föld-vulkán lárva kérgén felbűvölte, megérlelte, mi jót rejtett a Föld lelke: almát, búzát, bort, mesét.

Nyugodtan megy. Lent a földben tavasz-álmot hagyott hátra: gumót, hagymát; fent a fákra rügyet csókolt és reményt.

Így volna jó egyszer némán: titok-rügy, tulipán-hagyma mélyén tavaszt, reményt hagyva, áldó csendben tünni el.

Én a lelki- pásztorod vagyok...

Nem azért vagyok, hogy a haverod legyek, hanem hogy a pásztorod.

Nem azért vagyok, hogy a mellettéd lévő bárszéken üljek, hanem hogy a közted és a sátán között álljak.

Nem azért vagyok, hogy kegyes közhe-lyekkel áraszalak el, hanem hogy megnyug-vaszt és igazságot kínál-jak számodra.

Nem azért vagyok, hogy hall-gassak és minden fölött szemet hunyjak, hanem hogy szeretettel kijavítsalak és irányt mutassak.

Nem azért vagyok, hogy „hétköznapi ember” legyek, ha-nem vezető és pásztor.

Nem azért vagyok, hogy meg-mondjam, légy kedves, hanem azért, hogy arra biztassalak, légy szent.

Nem azért vagyok, hogy ala-csonyra tegyem a lécet, hogy kedvelj engem, hanem azért, hogy magasra tegyem a lécet és segítsek neked elérni a célt.

Nem azért vagyok, hogy menő, laza, vagy divatos legyek, ahogy a világ diktálja, hanem hogy állhatatos, felelősségteljes

és erős legyek a világgal szem-ben.

Nem azért vagyok, hogy szóra-koztassalak, hanem hogy az örökkévalóság felé mutassak.

Nem én vagyok a Messiás... A Messiás felé vezetlek.

Természetesen lehetek kedves, barátságos, jóságos és irgalmas. Lehetek merész, bátor és erős.

Tudom, hogy azzal, hogy a munkámat végzem, nagyon megharagíthatlak. De nem fél-hetek annyira ettől, hogy rom-

boló erők karmai közt hagyjalak. Jobban kell szeret-nem téged, mint saját magamat.

A szentség felé kell, hogy vezesse-lek, nem a népsze-rűség felé.

Szükséged van az őszinteségemre és a jószívűségemre.

Bíznod kell abban, hogy a legjobbat és legszentebbet aka-rom neked.

Mindez nem köny-nyű. A plébánián végzett munkám

nagyon hasonlít az apa szerepé-re a családban. Az a dolgom, hogy én legyek a kerítés a nyáj és az arra leselkedő veszély kö-zött. Ott a helyem, ahová Krisz-tus is helyezte magát.

Imádkozom, hogy jól végezzem ezt a munkát... Hogy oda ve-zessem a nyájat, ahová Krisztus szeretné.

A mennybe akarok jutni. És azt akarom, hogy te is oda juss.

Tudom, hogy az odavezető út keskeny és kanyargós.

Imádkozom, hogy legyen elég erőm és kitartásom ahhoz, hogy mindig megtegyem a következő lépést.

Bill Peckman atya

Forrás: Internet

Reggeli ima

(Jörg Zink)

Urunk Jézus Krisztus, világ világossága!
Te vagy az Út, amelyen ma járok,
Te vagy az Igazság, amely vezet engem,
Te vagy az Élet, amelyet megtalálok.
Add nekem szeretetedet,
hogy újra megtaláljalak az emberekben.
Adj nekem türelmet és nyugalmat,
és őrizz meg engem szeretetedben!
Urunk, szent Isten!
Amit küldesz, elfogadom:
Sikert és kudarcot, örömet és gondot.
Könyörgök hozzád mindazokért,
akik a mai napot gonddal,
félelemmel vagy fájdalommal kezdik.
Kísérj minket, védj minket,
őrizz meg minket.
Köszönöm neked az új napot.

Ámen.

A MAGDOLNA FILMRŐL BESZÉL BUVÁRI TAMÁS RENDEZŐ

(A cikk a www.veol.hu szerkesztett változata 2018-ból!)

Az áprilisi sajtótájékoztatón beszámolt arról, hogy egy nyári és egy téli forgatást terveznek, az előbbit nemrég fejezték be.

– A sajtótájékoztató után előkészítettük az augusztusi, szeptemberi forgatást. A film egy jelentős részét, Magdi gyermekkorát nyáron szeretnénk volna felvenni. A Káli-medencében forgattunk, szép környezetben, többek között a töttöskáli templomromnál, a szentbékálli kötengerben, a salzföldi templomban, azon a vidéken, ahol Magdi élt tizenhárom éves koráig. Jó élmény volt a gyerekszereplőknek a tapolcai iskolamúzeumban, az eredeti századelős tanteremben forgatni.

Legutóbb azt mondta, Magdit ketten játsszák a filmben: egyikük a gyerekkori, másikuk a felnőtt Magdi. Megtalálták a szereplőket?

– Fontos kérdés volt, hogy kit találunk a gyerekkori Bódi Magdi szerepére. Meg kellett hozni a döntést, a legkisebb lányom, a tizenkét éves Villo játssza Magdit. Nem állítom, hogy nem volt kockázatos döntés; mindig rejt kockázatot, ha egy gyerek főszerepet alakít, hiába a próbafelvétel, a tapasztalat, a forgatási szituáció az más.

Játszott már filmben?

– Igen, ez a harmadik játékfilmje. Ónodi Eszter gyerekkori szerepét alakította Fekete Ibolya filmjében, és játszott a Szeretföldben is, de ezek epizódszerepek voltak. Egy főszerephez különös képességek kellene, hogy teljesíteni tudja annak minden elvárását, bírja annak súlyát. Minden téren meg kell felelni. Fizikailag: tíz forgatási napon naponta 12 órát forgattunk, ez nagyon megterhelő. Lelkileg is fel kell tudni dolgozni, hogy egy játékfilmben főszerepet alakít. Nyilván sok múlik rajtam, a rendezőn, ezt a súlyt nekem is cipelni kell a hátamon. Itt két főszerepről beszélhetünk, nagyjából a film fele jut a gyerekkori Magdira, fele a felnőttkori Magdira.

Volt válogatás? Más szereplők is szóba jöttek?

– Gondolkodtam rajta, megismertem néhány kislányt, de éreztem, hogy ezt a súlyt talán csak Villo bírja el, és a tapasztalat jót tesz. Leginkább az számít, hogy a nyomást hogyan bírja idegileg elviselni. Sokszor szembesítjük a szereplőt, hogy nem jó, amit csinál, másként kell játszani, negatív visszajelzést kap. Gondolom, ezt egy gyereknek még nehezebb megélni. A harmadik, negyedik napon nyugodtam meg, mikor láttam, hogy mindennel képes megbirkózni, és szépen működik, átjön a kisugárzása. Örülök ennek a helyzetnek, hogy így alakult.

Foglalkozott a lányával otthon is?

– Igen, sokat beszélgettünk Magdi szellemiségéről, életútjáról. Forgatás előtt bejártuk az összes helyszínt, hogy ne csak a felvételnél lássa azokat. Egy most megismert gyerekkel is

végig lehetett volna mindezt csinálni, de sokkal nehezebb, nagy áldozatot követel a család részéről.

A Káli-medencében forgattak. Könnyen megszerezte a települések engedélyeit?

– A Magdolna játékfilm az Európa Kulturális Fővárosa 2023 Veszprém pályázattal együttműködésben készül, ahol együtt pályázik Veszprém és a Balaton-felvidék régió. Az érintett önkormányzatok és intézmények nagyon készségesek voltak, támogatták a forgatást anyagilag, engedéllyel. Volt ugyan nehézség, nem minden támogatás érkezett meg, de ezt igyekeztünk Magdihoz méltó módon fogadni és továbblépni. Se lelki, se fizikai probléma nem volt, mindenki megúsza karcolás nélkül. Akadtak nehéz szituációk, de mintha Magdi segített volna minket.

A stáb ugyanaz, akivel a Szeretföld című filmben is dolgozott?

– Az az alapja, kiegészülve egy-két budapesti kollégával Budapestről, Tóth Zsolt operatőr barátommal ez a nyolcadik közös filmünk, fél szavakból értjük egymást. Ugyanaz a hangmérnök, a vágó és zeneszerző, mint a Szeretföld esetében. Sikerült azt a hangulatot megőrizni, ami a Szeretföldet is jellemezte. A színészek közül a veszprémiek jól ismerik Máté P. Gábort és Egyed Brigittát. A téli etapban pedig lesznek országos ismertségű színészek is.

Gyerekszereplőket is kerestek.

– Sok lelkes gyerekszereplő jelentkezett, az iskolai osztály jelenetben 15-20 gyerekkel forgattunk, nagyszerűek voltak. Az egyik napon nagyobb létszámú felnőtt statisztériát kértünk és arra is sokan jelentkeztek, még Csongrádból is jöttek. Magdi volt a hívószó, vannak rajongói, kultuszának számontartói.

Önök miért fontos Magdi története?

– Most, hogy elkezdtük forgatni a filmet, és életre kel, megélevedik Magdi, még jobban elmélyültem és átgondoltam a történetet. Minél inkább benne vagyok a filmben, a témában, annál inkább közel érzem magamhoz Magdit. Magdi a helyi kultúra része, de igaz kereszténysége és az áldozathozatal fontos a számomra. Egy fiatal lányról szól a film, felmerül a kérdés, ma a fiataloknak milyen a kapcsolatuk a kereszténységgel, a hittel. Nekem négy gyermekem van, s ha körülnézek osztálytársaikon, barátaikon, látom, hogy elég nehéz helyzetben vannak. Nem érzem, hogy lenne fogódzó a keresztény élet hétköznapi megéléséhez, nem látom, hogy kapnának használható mintákat, példákat. Magdi példája kiváló lehet nekik, hogy lássák, egy fiatalember mire lehet képes embertársaiért, milyen volt a kapcsolata Istennel. Assisi Szent Ferenc példájával mutatott utat, hozzá látok hasonlóságot. Bódi Magdi számunkra egy Assisi Szent Ferenc vagy Szent Klára, aki az életével hat ránk. Ő sem kritizált, nem mondott semmi rosszat senkinek, csak élte az életét és csendben mutatta a példát. Én is ezt választom: a legjobb pedagógiai módszer, hogy az ember megmutatja a pozitív példát. A film célja egyrészt megismertetni a fiatalokkal Magdi történetét, másrészt úgy foglalni állást a kereszténység aktuális kérdéseiben, hogy egy olyan fiatalemberről készítünk filmet, akinek nem a hatalom, pénz vagy anyagi javak számítanak, hanem rászoruló embertársai, akiken segít. Magdi ezt a jézusi utat tudta követni, ezt az üzenetet adta át. Manapság ennek már nagyon nehéz megfelelni.

Borzas szilvaslepény

Hozzávalók a kelt tésztához:
3 dkg élesztő, 1,5 dl tej, 5 dkg porcukor, 40 dkg finomliszt (a fele Graham-liszt is lehet), 2 tojás, csipetnyi só, 5 dkg vaj vagy sütőmargarin

a töltelékhez:

2 kg szilva, 2 evőkanál kristálycukor, 1 mokkáskanál őrölt fahéj

az omlós tésztához:

15 dkg finomliszt (a fele Graham-liszt is lehet), 10 dkg vaj vagy sütőmargarin, 5 dkg porcukor

a tepszi kikenéséhez:

vaj vagy sütőmargarin

1. A kelt tésztához az élesztőt a langyos tejben, csipetnyi cukorral 10 percre félretesszük, vagyis fölfuttatjuk. A lisztet átszitáljuk, és a maradék cukorral, a tojásokkal meg az élesztővel, enyhén megsóva, addig dagasztjuk, amíg az edény falától el nem válik; ez körülbelül 5 perc. Közben apránként az olvasztott vajat is beledolgozzuk. A tésztát letakarjuk, és langyos helyen 30 percen át kelesztjük.

2. A szilvát megmossuk, jól lecsöpögtetjük, majd félbevágjuk és kimagozzuk. Ezután a megfelelő gyümölcsöt középen behasítjuk, mintha a szemeket elnegyedelnénk, de nem vágjuk végig, csak kissé kihajítjuk. Az omlós tésztához valókat összegyűrjük, majd folpackba csomagolva mélyhűtőbe tesszük, mert így könnyebb lesz reszelni.

3. Az időközben megkelt tésztát kinyújtjuk, és egyenletesen kivajazott nagy tepsibe simítjuk. A szilvadarabokat kissé állítva rárakjuk úgy, hogy a sorok félig takarják egymást, mert csak így fér rá az összes gyümölcs. A tésztát langyos helyen további 20 percig kelesztjük.

4. A töltelékhez a cukrot a fahéjjal összekeverjük és a szilvára szórjuk.

5. Az omlós tésztát nagy lyukú reszelőn a szilva tetejére reszeljük, végül a lepényt előmelegített sütőben, a közepesnél kicsit erősebb lánggal (190 °C; légkeveréses sütőben 170 °C) 32-35 percig sütjük. A sütés félidejében a középső rácscról egygyel följebb tesszük a süteményt, hogy felül is megsüljön, alul pedig ne égjen meg. Ha kihűlt, főlseleteljük.

Jó tanács

– Letakarva szobahőmérsékleten 2 napig, hűtőszekrényben 4 napig eláll.

– Július közepétől szeptember végéig tart a szilva szezonja, ilyenkor friss, az év többi hónapjában fagyasztott és fölengedett vagy befőtt gyümölcsből készíthetjük.

kb. 24 szelet

Elkészítési idő: 2 óra

Egy szelet: 239 kcal • fehérje: 4,2 gramm • zsír: 9,8 gramm • szénhidrát: 33,5 gramm • rost: 1,8 gramm • koleszterin: 38 milligramm

Aki az asztalunkra ajánlja:

Sipos Ferencné

ELNÖKI KEGYELEMENBEN RÉSZESÍTETTÉK A MEGTÉRT BANKRABLÓT

Donald Trump amerikai elnök teljes körű kegyelemben részesítette Jon Ponder, akit annak idején bankrablásért ítélték el. Ponder a börtönben megtért, majd létrehozott egy nonprofit szervezetet a rabok lelki segítésére. A ceremónián az az FBI ügynök is részt vett, aki annak idején letartóztatta.

Az amerikai republikánusok legutóbbi konvencióján vetítették le azt a videót, amelyen Donald Trump elnök a Fehér Házban – közvetlenül a konvenció kezdete előtt – teljes körű kegyelemben részesítette Jon Ponder, akit bankrablásért ítélték el.

Ponder a börtönben megtért, és miután a nevadai hatóságok az idei év elején szabadlábra helyezték, nonprofit szervezetet hozott létre a börtönbüntetésüket töltők lelki segítésére. A történet egyik váratlan fordulata, hogy szabadulása után kopogtattak Ponder ajtaján, és az az FBI ügynök állt előtte, aki annak idején letartóztatta. Rich Beasley különleges ügynök így kezdte mondanivalóját:

„Azt akarom, hogy tudd, imádkoztam érted.”

A két férfi kapcsolata innentől kezdve barátságba fordult, Beasley ügynök még a kegyelemben részesítési ceremóniára is elkísérte Ponder, és beszédet is mondott, amelyben kifejezte, hogy mennyire büszke Ponderre és szolgálatára.

Ponder elmesélte, hogy nemrég még abból állt az élete, hogy folyamatosan menekülnie és bujkálnia kellett a rendőrség elől. De ma, Istennek hála, tele van reménnyel és büszke amerikai állampolgárnak tartja magát, akinek megadatott egy második esély.

„A börtönben odaadtam az életemet Istennek, és megígértem neki, hogy életem hátralévő részét azzal fogom tölteni, hogy segítek a hozzám hasonlókon” – mondta Ponder.

Az afroamerikai férfi könnyezve vette át a teljes körű kegyelemről szóló elnöki dokumentumot, amely mentesíti őt minden priusztól.

Forrás: MTI/The White House YouTube

„Rosszfiúk” dicsérete

Nyár. Pihenés. Kikapcsolódás. Együttlét. (Nagyjából) a gyerekes családoknál is így megy ez. Egy július eleji napon mi is elindultunk a plébániánk családi táborába. Szeretjük ezeket az együttléteket, hisz a gyerekek már régóta ismerik egymást, a kiskamaszok együtt bandáznak és minden nap sok-sok értékes program vár ránk. Egyik nap Vodica (Máriakönyve) kirándultunk. Ez egy Mária-kegyhely. Meghallgattuk a történetét, készültünk a szentmisére, amikor egy kétségbeesett kiáltást hallottam: „Zénó leesett!!!”

Odarohantam, az édesapja mellette térdelt és szólt, hogy hívjam a mentőket. Próbáltam nyugodt maradni, de csak remegő hanggal sikerült velük beszélnem, egy idő után át is adtam a telefont mentőápoló férjemnek, mégis jobban tudja, hogy mire lesz szükség. Láttam a fiamat a földön fekvő. Láttam a nagylányaim kétségbeesett arcát, és láttam azt is, hogy a legkisebb lányunk már gondoskodó kezekben van. Megérkezett a mentő. Zénónak mindent előre elmagyaráztak, gyereknyelven, türelmesen kommunikáltak vele, ami engem is megnyugtatott. Biztonságban éreztem Zénót.

A mentőorvosnak volt egy mondata, ami arról szólt, hogy Isten most is itt volt. Ezt a mondatot akkor a fülemből keresztül a szívembe zártam, erőt adott.

Beértünk a kórházba. Mivel Zénó magasból esett, tudtam, hogy bizony néhány éjszakát biztos kórházban töltünk. Nem tudom, hogy van-e olyan ember, aki nálam ezt kevésbé viseli jól. Most mégis úgy éreztem, hogy menni fog ez. És mindaz, ami ezután történt, csak megerősített ebben. Mikor megvizsgálta Zénót a traumatológus, a nővér megkérdezte, hogy *de miért másztál fel oda?* Erre az orvos a nővérnek: *Miért? Te gyerekkorodban sose másztál fára?* Innentől Zénó mosolygott, érezte már, van egy cinkostársa is. A vizsgálat után a Zénó becenevű beteghordó vidám személyisége volt az, ami magával ragadta a fiamat és engem

is. A kórházi napok alatt olyan odafigyelésben, szeretettel teli gondoskodásban volt részünk, amin bevalom, nagyon meglepődtem.

A kórházban sokat gondolkodtam, volt időm (na, ilyet is rég éreztem). A gyereknevelés veszélyes üzem. A táborban is láthattuk, hogy a sérülés akkor is megtörténik, ha húsz centiméterre van a szülő és akkor is, ha épp húsz méterre. Mint említettem, nem szeretek kórházban lenni. Azt meg főleg nem szeretem, ha a gyerekem van kórházban. Aggódom érte és hiányzik a másik három gézengúz is, lelkileg nehéz, de mégis **olyan dolgokat éltem át, akár az egészségügyi ellátást, akár a közösségünket, akár a férjemet, akár a Gondviselést nézve, amire nem tudok máshogy, csak hálával gondolni.**

És nehéz folytatni. Nehéz, mert ezek alatt a napok alatt annyi mindent kaptam, kaptunk, ami itt belül igazán megérintett. Mikor Zénó lezuhant, valaki már szaladt egy pokróccal. Más vizet hozott. Olyan

is volt, aki a táskámat nyújtotta vagy épp egy maszkot adott. A kórházban rengeteg üzenetet, telefont kaptunk, tapintható volt a közösségünkben áradó szeretet. Hálás vagyok, hogy a lányainkat nyugodt szívvel ott tudtuk hagyni, amíg a férjem is bejött hozzánk, mert tudtuk, hogy vigyáznak rájuk. Zénó boldog volt, amikor megkapta a kézművesnapon neki készített könyvjelzőt és karkötőt és meghatódtam, amikor vasárnap online kapcsolódottunk be a tábori szentmisébe és Márton atya az „ágya mellé lépett” és megmutatta azt a sok levelet, amit írtak neki és amit aznap az édesapjától meg is kapott. Nagyon boldog volt, mosolyogva olvasta őket. Aztán odaadta nekem: „Anyá! Vigyázz rájuk! Olyan kedvesek, hogy írtak.”

Nagyon hiányzott, hogy nem lehetünk ott a tábor utolsó napjain.

Szívszorító volt látni a férjemet a lányainkkal a családok áldása felé közeledni, de nagyon jó volt online bekapcsolódni és lélekben ott lenni. Nagyon jó ilyen közösséghez tartozni!

És fontosnak tartom, hogy elmondjam, köszönet a „rosszfiúknak”. A „rosszfiúknak”, akik felmásznak mindenhol, akik minden csintalanságban benne vannak. A „rosszfiúknak”, akik sokszor minősíthetetlenül viselkednek, hihetetlen módon beszélnek a szüleikkel. A „rosszfiúknak”, akik sokakat bosszantanak (nem kevésszer a szüleiket is).

De ezek a „rosszfiúk” azok, akik ráírják a balesetet szenvedett „rosszfiú” társukra, hogy *hogyan van. Felhívják. Megkérdezik, hogy hogyan élte meg a balesetet. Ez a „rosszfiú” azt válaszolja, hogy Jézus vele volt.* A többi „rosszfiú” meg erre azt, hogy imádkozunk érte és Márton atya érte ajánlotta fel a szentmisét. Amikor ezek a „rosszfiúk” az esti Ki mit tud? előtt megkérdezik a másik „rosszfiút”, hogy most így mi legyen, fellépjenek-e nélküle, és persze ő mondja, hogy nélküle is zenéljenek.

Nem egyszerű „rosszfiú” anyukájának, apukájának lenni, néha jól esne egy kicsi nyugalom, kevesebb harc, de ezeknek a „rosszfiúknak” óriási szívük, lelkük és hitük van. Amit talán még szülőként se veszünk sokszor észre.

Minden szülő legyen nagyon büszke a „rosszfiúkra”!

És a mentőorvos... Amikor hazamentünk a kórházból, utánunk szaladt, megszólított, megkérdezte, hogy van Zénó és mondta, hogy már a kórházban is érdeklődött utána. Meglepett. Aztán mikor hazaértünk, és szerettem volna valahogy megköszönni a mentőknek a munkáját, kiderült, hogy az őt ellátó mentőorvos, ahogy a mi családunk is, cserkész. És így már más megvilágításba került az a mondat, amit a helyszínen mondott. És minden, ami velünk abban a 4-5 napban történt még inkább erősebb lett bennünk az az érzés, hogy hálásak vagyunk a Gondviselésért, az életünkért, egymásért, a gyermekeinkért, a közösségeinkért és nem utolsósorban a „rosszfiúkért”.

Németh-Nagy Melinda

Minden időmet Istennel töltöm – Pintér Béla a Vasárnapnak

Negyed évszázadnyi életmű, harminchat kiadott lemez és közel háromszáz dal. Gyerekek egész serege zengi az ország bármely szegletében Pintér Béla célzottan nekik szánt dalait. – Mindennap meg kell igazítanunk, amit megborzol rajtunk a világ. A Biblia ezt úgy hívja: az igazság tökéletes tükre – fogalmaz a Vasárnapnak adott interjújában a keresztény könnyűzenei előadó, aki az Ez az a nap! rendezvényeknek kezdetektől fogva aktív szereplője. Enekei mindig pozitív kicsengésűek, amit a legfiatalabbaktól a legidősebbekig mindenki örömmel hallgat. (...)

– Úgy írtad valahol, hogy van egy titkos hely, ahonnan az ihletet, az életet, az igazán fontosat meríted. Hol található ez a hely?

– Kisgyerek korom óta léteznek számomra ez a forrás. Előtte nem beszéltem erről senki. A szívemnek magának kellett felfedeznie. Gyerekként is volt olyan, hogy csak úgy elvonultam. Jó volt ebben az állapotban lennem. Ilyenkor a legtöbbször énekeltem. Olyan dalokat, amelyek csak ott, csak akkor szólaltak meg. Nem voltak lejegyezve. Megnyílt bennem minden ilyen alkalommal egy csatorna, amiben nagyon jó volt időzni. Nem beszélgettem erről senkivel, nem is gondoltam, hogy erre bármiféle magyarázatot kellene keresnem.

– Ezek Istenhez kötődő pillanatok voltak?

– Abszolút.

– A családban vallásosan neveltek?

– Keresztény családban nőttem fel. Kötelező volt templomba járnunk, de ott nem tapasztaltam ehhez hasonló lelki élményt. A gyülekezeti alkalmaknak volt egy megszokott keretrendszer, de ebbe az állapotba kizárólag csak egyénileg jutottam el. A közösség keretein belül ezt nem kaptam meg.

– Vajon létezik olyan közösség,

amely képes ezekre a mélyebb lelki szintekre elvinni az embereket?

– Közösségnek tekintem azokat, akik a dicsőítésekre, koncertekre eljönnek. Mindig azon vagyok, hogy bátorítsam is őket, hogy próbáljanak meg eljutni ezekre a mélyebb lelki szintekre. Elmondom, hogy a szív képes odatalálni erre a helyre, hiszen onnan származik. Nagyon hiszek abban, hogy nem csak úgy lógunk a levegőben, hanem jövőnk valahonnan. Leginkább úgy mondanám, hogy

Istennek a születésünk előtti terveiből és elképzeléseiből érkezünk meg. A lényeg, hogy a szív keresi az Isten szándékát és tekintetét. Az ének, a zene alkalmas hordozóeszköz ebben.

– Ezen a belső helyen komponálsz?

– A dalaim is ebben az állapotban, ebben az ihletettségben születnek. Bekerülök ebbe a közegbe, ahol csak írom és írom, ami jön.

– Dallamot és szöveget?

– Először dallamot.

Ha ez megvan, tudom, hogy mi lesz belőle: gyerekdal, felnőtt dal vagy dicséret. A zene

megadja az új ének szövegét. Már munkacímét is ez alapján adok neki.

– Amikor a gyerekdalokat írod, a saját gyerekeidnek komponálsz?

– En még belül egy nagy gyerek vagyok. Utazni nem szeretek, nyaralni nem járok. Nekem a nyaralás másban áll. Évente két napra vágyom, amikor visszamehetek a gyerekkorom helyszíneire. Például teszek egy sétát az óvodám körül, ahová jártam annak idején. Vagy lemegyek oda, ahol nagymamám lakott, ahol gyerekként lehettem. Számomra ezek valódi feltöltőkezesek jelentenek.

– Akkor mi indított téged, hogy gyerekeknek írsz dalokat?

– Az első gyerekkazettánk elkészítésében az a felismerés motivált, hogy észrevettem, a gyerekek ugyanazokat a keresztény dalokat éneklik a gyülekezetben, mint én vagy akár a szüleim korábban. Arra gondoltam, hogy valami modernebbre is szükség lenne. Amikor a lányom hazajött az oviból, és egy akkor futó magyar szerzőpáros dalait énekelte, elhatároztam, hogy írok keresztény üzenetű gyerekdalokat. Olyan nótákat akartam, amelyek az általuk kedvelt világi stílusban bejőttek nekik. Így született meg a „Fel is út, le

is út”. Onnantól kezdve évente kijöttek a gyereklemezek a felnőtt albumokkal párhuzamosan.

– Sok gyerek odavan a dalaidért. Gondolom, bőven kapsz felkéréseket.

– Százhusz-százötven koncertem van egy évben. Nyáron és az adventi időszakban egy nap több helyre is elhív-nak, felekezettől függetlenül.

– Veresegyházon az új katolikus templomban például klipet is készült.

– Ott voltam az alapkövetétnél, a templomszentelésnél, és a „Krisztus vár” című dalunk klipjét is a már felépült templomban forgattuk. Nekem kinyílt a világ, amikor más felekezetű keresztények hívtak meg a közösségekbe.

– Ezzel összhangban van a „Csak Te” című dalod üzenete?

– Úgy gondolom, semmi mással nem lehetne nagyobb összhangban. Csak ezzel fér össze. A dal nem azzal a szándékkal született, hogy fricskázza az egyházat és a történelmi felekezeteiket, hiszen én is az egyház része vagyok. Az egyházat szolgálom. Szerettem minden hibájával együtt, és azért dolgozom, hogy jobb lehessen. Ha kritizálom az egyházat, az önkritika is egyben, mert én is az egyházban élek. Sokan félreértették ennek a dalnak az üzenetét. Volt, aki kifejezetten tiltakozott ellene. Időbe és számos beszélgetésbe telt, mire el tudtam neki magyarázni, hogy a vallási gyakorlataink fölött áll Krisztus. Ezt az igazságot nem szabad elfelejtenünk: „nincs más, csak Te”. Amint lekerül a fókusz Jézusról, akkor már eltévedtünk.

– Ez a saját tapasztalatod is?

– Vagy elhiszem, hogy teljes mértékben függök az Istentől, vagy megvan-nak a maszkek útjaim. Az utóbbi esetben semennyiben sem fogok tőle függeni. Mindig felül fogom írni a saját útjaimmal az ő elképzelését. Nehezemre fog esni engedelmessé válni, és elbukom a végét. Naponta élem ennek a valóságát. A „Csak Te” dalom mind-össze a jéghegy csúcsa. Minden egyes igeolvasáskor vagy evangéliumi tanítás hallgatása közben arra érzek motivációt, hogy rendbe tegyem a dolgaimat. Van mit helyretenni, és van min csiszolni. Isten Igéjének ebben motíválnia kell. Nekem létszükséglet, hogy folyamatosan alakuljak, formálódjak, és megismerjek újabb és újabb dolgokat Istenből. Ám ehhez újabb és újabb dolgokat kell elengednem magamból. ➔

Van, hogy kárnak és szemétnak kell tekintenem valamit az erősségeimből – akár a tehetségemből. Mindabból, ami miatt magamat valamire is tartom. Ebbe a mindennapos harcba bele lehet állni. Van, aki úgy gondolja, hogy jó az az állapot, amiben van, és ezzel már ki lehet húzni az élete végéig. Őket is jó, hogyha motiválja valami, ami „kiugrasztja a nyulat a bokorból”.

– A 2005-ben szerzett gerinc sérved miatt medencétől lefelé lebénuáltál. Isten ezáltal „ugrasztotta ki a nyulat a bokorból” a te életedben?

– Nehéz és sokrétű ez a kérdés. Azt biztosan látom, hogy Istennek terve volt ezzel az egészszel. Én azt gondoltam, hogy már eléggé függök Istentől. Az Úr rámutatott, hogy még nem. A betegség az összetörésem része volt, amely a keresztyén és szolgáló ember életében létszükséglet és alapelem.

Azokkal szeretek egy csapatban lenni, akiken látom, hogy „ragasztott edények”. Akiken látszik, hogy kaptak már ütéseket, csorbulásokat.

Mert megtapasztalt valami olyat, amit a makulátlan és a büszke még egyáltalán nem. Ez a fajta összetörés akár testi szinten is meg tud nyilvánulni. Amikor ott vagy lebénulva egyik napról a másikra, az eléggé erős dolog. Az első sokkon túl az ember ott legbelül elkezd üvöltölni Isten felé.

– Mit üvöltöttél?

– Azt, hogy nem erről volt szó. Ez magam felé volt elsősorban tükör. A belső értékrend ilyenkor huszonnégy óra alatt megfordul teljesen: amik nem voltak fontosak, azonnal fontosak lettek, és amik fontosak voltak – nem azért, mert én akartam – nem lettek fontosak. Ha akartam, ha nem, nem tudtam menni szolgálni. Újra meg kellett tanulnom járni. A naptáram, úgy ahogy volt, sztorizva lett. Ezen a ponton sok minden átalakult bennem.

– Ez az összetörés része a dicsőítők életének?

– Igen. Amíg ez nem történik meg, nem látjuk pontosan a saját helyünket sem. Engem vonzott a muzsika, de amikor a zenei szakközépiskolába jelentkeztem, eltanácsoltak, mondván, alkalmatlan vagyok a zenei pályára. Ezért segéd munkás lettem három évig, ami mellett estin végeztem a sulit. Ha a normál iskolát nézzük, nekem nyolc általánosom van. Ez embe-

rileg nézve gáz. Aztán estin elvégeztem még egy tíz hónapos kereskedelmi iskolai képzést.

– Péter apostol, a halász sem volt írástudó ember, mégis épített rá az Úr. Neked ezt a helyzetet nehéz volt elfogadnod?

– A mögöttem álló negyed évszázad, a harminchat kiadott lemez, a közel háromszáz dal egyszerűsíti ennek az elfogadását. Így már azzal is könnyebb példálózni, hogy *József Attilának* is gondoljai voltak az iskolában... De ezen át kellett mennem. Ez is a megtörésem része volt. Sőt, a mai napig ott van jelen. Pont, amennyire kell. Olyan kis tövisként. Amikor meghirdettem, hogy elindulnak az Éneklő Város dicsőítő alkalmak, nyolc óra alatt betelt a regisztráció. Egy-egy ilyen helyzet képes lenne betámadni az egót. És akkor mindig felmerül a kérdés: én mit hoztam bele ebbe az egészbe?

– És mit hoztál?

– A hivatalos papíromat, ami azt állítja rólam, hogy „alkalmatlan” vagyok. És ez tök jó! Erre szükség van. Visz-

szarant az elszárlásból. A meg-

törésre nagy szükségünk van. Minden nap.

– A pozitív visszajelzések ártalmassak számodra ezek szerint?

– Bőven kapok pozitív jelzéseket. „Te tartasz életben”, „fontosak a dalaid”, „öngyilkos akartam lenni, de meghallgattam a dalodat, és megismertem Jézust”. Ezek azért szíven ütnek az embert. Az ilyen reakciókat mindennap vissza kell tudnom adni Istennek. Ez olyan, mint reggel az elfeküdt hajunak a tükör előtt rendbe tenni.

Mindennap meg kell igazítanunk, amit megborzol rajtunk a világ. A Biblia ezt úgy hívja: az igazság tökéletes tükré.

Tükör, vagyis valamiféle szembesítés, ami mindig egy kis helyreigazítást és munkát igényel. Addig nem nyilvánulhatunk meg az emberek előtt az evangélium örömhírével, amíg nem rendeztük magunkat a tükör előtt. Meg kell fésülnöknöm lelki értelemben is. Néha pedig már fodrászhoz is el kell mennem.

– A honlapodon mottóként olvasható a 87. zsoltár egy sora: „minden forrásom belőled fakad”. Miért éppen ezt választottad?

– Ez is abból a fajta függésből ered, hogy mindennap megemlékezem arról, hogy a közös projektünkbe én mit tudtam belehozni. Úgy érzem néha, mint amikor a gazdag báró vagy király elveszi a cselédlányt. Együtt vannak, és mindketten részesülhetnek a gyümölcsökből. Az Úr folyamatosan megáld a szolgálat közben, de a közös nagy projektünkbe én vajon mit tudtam belehozni? Nem tudok felmutatni semmit. Engem beleraktak a készbe. A forrás maga Krisztus. Amim van, az belőle fakad. Az én felelősségem nem az, hogy én mit adok az embereknek, hiszen a magokat ő adja, nekem csak szórnom kell azokat a szívekbe. Vagy ha a forrás hasonlatnál maradunk: az én felelősségem, hogy a forrás vize megfelelő helyekre eljusson. Például úgy, hogy csinálok belőle egy új albumot, vagy papírra vetem, és megosztom emberekkel. Tegyek abba pénzt, hogy elkészüljön abból egy klip. Aki viszont a változást kifejti majd a lelkében, nem én vagyok. Én is örülök a változásnak, amit láthatok, az én munkám is benne van, de az üzenet nem az enyém. Nekem csak meg kell tennem a dolgomat. Isten pedig profin átlátja, hogy hogyan menjenek a dolgok.

– Az általad választott igehely lett az Eucharisztikus Kongresszus mottója is. Ha a rendezvényhez kapcsolódóan hívnának szolgálni a katolikus testvérek, elvállalnád?

– Nagy örömmel. Nagyon megtisztelő lenne számomra. (...)

– Te hogyan tartod életben ezt a kapcsolatot Istennel nap mint nap?

– Ebben én nem tudok ilyen vagy olyan módokról beszámolni. Ha megkérdezik tőlem, hogy milyen imaidóm van, mennyit imádkozom, azt válaszolom, hogy nekem nincsen ilyen különlegesen fenntartott időm. Én állandóan és folyamatosan imádkozom. Azzal indítom a reggelt, hogy teletódul a szívem Isten szeretetével: „Dicsőség, Uram, neked mindenért, ami ma lesz! Te annyira csodás vagy, és annyira összefogod hozni a napot. Már előre gyönyörködöm abban, amit csinálni fogsz”. Minden időmet Istennel töltöm. Ez nekem azért is lehetséges, mert ez a munkám. Speciális a helyzetem. Az életvitelemből adódóan ezt meg tudom tenni.

Megszépült templomunk története

A 2018 augusztusában hozzánk érkezett Horváth Lóránt atya meglátta, hogy felújításra szorul templomunk belseje. Még azon az őszön leszedtük a lambériát a falakról. Atyával az élen szorgosan bontottunk. A karácsonyi ünnepek után elkezdődött a vakolat leverése, a lámpák magasságáig, téglaszintig, sőt fugáztunk is a téglákat. Segítő kezek verték, lapátolták és hordták ki talicskával a lebontott vakolatot.

Februárban közösségünkbe érkezett Vida Zoltán diakónus fél éves lelkipásztori gyakorlatra. Ő is bekapcsolódott a társadalmi munka végzésébe. Próbáltunk vállalkozókat, szakembereket keresni a szakipari munkák elvégzésére. A legkedvezőbb ajánlatot Bálint Emil kőműves tette, ezért rá esett a választásunk. Ő maga is itt él Szőlőgyörökön, s a családjával részt vesz az egyházközség életében.

Lélegző vakolatot kellett a falra felhordani, megelőzve a további nedvesedést. Közben kikerültek a padok is, s elöbukkantak a gondok, az aljzat problémái. Ahol hiányzik a beton, ott pótolni kell... Gyugy polgármestere, Jelenka Gyuri bácsi felajánlotta segítségét, további kőművest és segítőket küldött. Ők hozták a sódert, cementet, vizet, s hamarosan el is készítették a „foltozást”. A főoltár alatti lépcső faburkolata szétkorhadt. Lebontottuk a lépcsőket, kihordtuk az alatta levő töltést: köveket, homokot, téglát. A helye üres lett ezzel, majd ismét jöttek a gyugyi segítők...

Szakembereink úgy döntöttek, hogy a járólappalá betont kell tenni, hogy stabil alapon legyenek a lapok, a járósínt differenciájáról nem is beszélve, ami helyenként még 12 centiméteres is volt.

2019 novemberére ígérték Lóránt atyának a korábbi festők a felvonulásukat, de csak nem érkeztek meg

hozzánk. Kénytelenek voltunk másokat keresni. Lengyeltóti jegyzője, dr. Szatmári Ibolya segítségével jutottunk el Farkas Tibor fonyódi vállalkozóhoz. Ő azt ígérte, augusztus végéig elkészül a munkálatokkal. Az időre elkészült festés után már csak a járólappozás volt hátra. Bálint Emil Berdár András ajánlotta nekünk. Ő burkolta a kevéssel több mint 200 négyzetméternyi felületet.

Mindeközben a hácsi asztalosműhelyben már készült az új oltár és ambó Klotz Zoltán keze alatt. A padok hiányát Lóránt atya azzal hidalta át, hogy hozott 60 darab igényes szép széket templomunk hajójába, és 12 magas támlás ülő alkalmasosságot a szentélybe.

A székek közötti területre gyönyörű szőnyeget vásároltunk. De új lett a keresztút is, van már templomi kivetítőnk is, sőt, az utolsó napokban egy gyóntató fülke is készült az egykori gyóntatószék helyén.

A legnehezebb rész talán a visszapakolás volt. Köszönjük Lóránt atya erejét, kitartását. Sok-sok időt töltött itt, szerette volna, hogy szép legyen a templomunk.

Nagy izgalommal készültünk a szentelés napjára, arra a pillanatra, amikor Vida Zoltán siófoki káplán úr megáldja a megújult templombelsőt. A gyönyörű, napsütéses időben zsúfolásig megtelt az istenháza. Sok örömkönyvet itattunk fel a szertartás alatt.

Szeretném megköszönni mindenki munkáját és Isten áldását kérni a dolgozó-szorgos segítőkre! A világ legboldogabb Máriája én voltam aznap. Életem legszebb névnapi ajándékát Lóránt atyától kaptam, amikor szeptember 12-ét jelölte ki a templom átadására. Isten áldjon meg minden jószándékú adományozót és kétkezi munkást! Magam boldogan segítettem, hogy közös álmunk megvalósulhasson.

Hálatal szívvvel: *Ballérné Lévy Mária*

Szőlőgyörök

Könyörgés

Uram!

**Nem magamért imádkozom,
Ez a legnehezebb imádság.**

**Nagy terhem van,
a népemet hozom.**

**Már meginognék, mint a nádszál,
de erőt önt belém a bizalom.**

Láncszem vagyok.

**Velem imádkozik a népem:
a magyarok a földön és az égben.
A láncot tartják erős angyalok,
Imádkozik az ország.**

**Hozzad emeli, Isten, e nép arcát
és színed előtt könyörögve ellép.**

Uram!

**Az egyetértés nagy kegyelmét
add meg nekünk, add meg nekünk.
Legyen az mindennapi kenyerünk!**

/Eröss Alfréd/

GYÖKÖSSY ENDRE: ÍGY SZERESD GYERMEKEDET!

HOGY HITED SOHA MEG NE RENDÜLJÖN A GYERMEK ATYJÁBAN, AKIÉ GYERMEKED, A TEREMTÉS ÉS A MEGVÁLTÁS JOGÁN, AKINEK CÉLJA VAN VELE - S VELED. S HOGY MEGÉRTSD AZT A CÉLT, AMIT Ő TŰZ KI GYERMEKED ELÉ - ÉS NEM TE.

HOGY HOSSZÚTŰRŐ TÜRELMED SOHA EL NE FOGYJON GYERMEKEDDEL SZEMBEN. HISZEN Ő IS ELTŰR TÉGED.

HOGY TUDJ ÚJRAKEZDENI, EL NEM FOGYÓ SZERETETTEL SZERETVE!

HOGY TUDJ VÁRNI! VÁRNI ÉS ÚJRA VÁRNI: A MEGFELELŐ PILLANATRA A NEVELÉSBEN. OLYAN TÜRELEMMEL, AHOGY AZ ATYA VÁRAKOZOTT A TÉKOZLÓ FIÚRA.

HOGY MINDIG MEGTALÁLD AZ Ő SEGÍTSÉGÉVEL A MEGFELELŐ SZÓT ÉS CSELEKVÉST MINDEN ALKALOMMAL, S ÉPPEN AKKOR, AMIKOR KELL! HOGY NE MONDJ, CSELEKEDJ SE TÖBBET, SE KEVESEBBET, MINT KELL. NEM KÉSŐBB ÉS NEM ELŐBB, MINT AMIKOR KELL.

HOGY SOHA NE INGADOZZ AZ IGÉBEN, HA SZÓL GYERMEKED FELŐL!

HOGY MINDIG MEGTALÁLD A MEGFELELŐ BÜNTETÉST S ELKERÜLHESSED AZT, AMI NEMCSAK TÖBBET ÁRT, MINT HASZNÁL, DE AMIT Ő SEM CSELEKEDNÉK!

HOGY TUDJ MEGBOCSÁTANI KEVÉS SZÓVAL, VAGY SZÓ NÉLKÜL - BOCSÁNATÉRT ESDVE ÉS BOCSÁNATOT NYERVE.

HOGY ADJON ISTEN ELÉG IDŐT GYERMEKEDHEZ, S TE EZT AZ IDŐT NE HASZNÁLD MÁSRA.

HOGY MEGISMERD ŐT LEGALÁBB ÚGY, MINT FÖLDEDET, ÁLLATAIDAT, SZERSZÁMODAT.

HOGY A GYERMEK HIBÁIT ELSŐSORBAN MAGADBAN KERESD, MERT MAJD' MINDIG BÜNTÁRSÁK VAGYUNK, HISZEN TÖLÜNK ÖRÖKÖL, LÁT, HALL, ÉS LES EL MINDENT.

HOGY NEVELÉS KÖZBEN - TE IS NEVELŐDJÉL. HA KELL, GYERMEKED ÁLTAL. MERT MINDIG AZ A NEVELŐ GYERMEK ÉS SZÜLŐ KÖZÜL, AKI KÖZELEBB VAN KRISZTUSHOZ. S NEMEGYSZER A GYERMEK ÁLL, ÉR KÖZELEBB ŐHOZZÁ.

HOGY MEGISMERVÉN A GYERMEKET, ÖRÖMÖNDÓ, EVANGÉLIUMHIRDETŐ SZÜLŐJE LEGYÉL. MERT AZ EVANGÉLIUM ÖRÖMHÍR CSAK ÍGY EMELHETED ÁT TESTI-LELKI NEHÉZSÉGEIN. CSAK ÍGY GONDOL MAJD RÁD SZERETTEL, AKKOR IS, HA MÁR NEM LESZEL E TESTBEN.

HOGY A HOSSZÚTŰRŐ TÜRELEM ÉS SZERETET MELLÉ ADJON MEGÉRTŐ TAPINTATOT, HOGY MEGÉREZZED: FÁJDALOMSZERZÉSRE NEM SZABAD FÁJDALOMSZERZÉSSEL, DACRA DŰHVEL, NEVELETLENSÉGRE GOROMBASÁGGAL, SZÍVTELENSÉGRE HIDEGSÉGGEL VÁLASZOLNOD. MERT A HASONLÓ CSAK FOKOZZA A HASONLÓT, MÍG A SZERETET FELOLD. AZ ÖRÖM: GYÓGYÍT. A JÓ SÁG: FÖLEMEL. MERT JÉZUS IS ÍGY CSELEKEDNÉK!

HOGY MINDIG LE TUDD GYŐZNI MAGAD, AMIKOR ÚR AKARSZ LENNI AZ ÚR HELYETT. HOGY BÁLVÁNY NE LÉGY OTTHONODBAN. HOGY SOHA EL NE FELEJTSD: NÉKI NÖVEKEDNIE KELL, NEKED PEDIG ALÁBBSZÁLLANOD.

HOGY VEGYE EL A KASZÁRNYAHANGOT ÉS BESZÉDET, HOGY MEGTANULHASS JÉZUSTÓL RÖVIDEN, VILÁGOSAN, MELEGEN, SZÍVVEL BESZÉLNI GYERMEKEIDDEL.

HOGY GYAKRAN LEGYEN ERŐD AZ 1. KORINTUSI LEVÉL 13. FEJZETÉBEN LEÍRT SZERETET HIMNUSZÁNAK MÉRLEGÉRE TENNI SZÜLŐI SZERETETEDET, MERT EZ AZ IGE. JÉZUS AZONNAL MEGMONDJA AZ ÍGY KÉRDEZŐNEK: HOL A BAJ. DE AZT IS - ÚJRA ÉS ÚJRA -, HOGY A MI NEVELÉSÜNK ELSŐSORBAN: SZOLGÁLAT. MÉGPEDIG MENTŐSZOLGÁLAT. ODAMENTÉS AZ ORVOSHOZ, JÉZUSHOZ, AKI MEG IS TUDJA MENTENI GYERMEKÜNKET. ERRE ÉS AZ ÖRÖK ÉLETRE, VELÜNK EGYÜTT.

Az alábbi fohász tisztelgés az aradi vértanúk és '56 mártírjai előtt

Damjanich János imája

Ima kivégzésem előtt 1849. október 5-ről 6-ra virradóra:

Mindenség ura! Hozzad fohászokodom! Te erősítettél engem a nömtől való elválás borzasztó óráiban, adj erőt továbbra is, hogy a kemény próbát: a becstelen, gyalázatos halált erősen és férfiasan állhassam ki.

Hallgasd meg, ó, Legfőbb Jó, vágyteli kérésemet! Te vezettél, Atyám, a csatákban és ütközetekben – Te engedted, hogy azokat kiállhassam, és a Te védelmező karod segített némely kétes küzdelemből sértetlenül kilábalni – dicsérettessék a Te neved mindörökké!

Oltalmazd meg, Mindenható, az én különben is szerencsétlen hazámat a további veszedelemtől! Hajlítsad az uralkodó szívét kegyesre a hátramaradó bajtársak iránt, és vezeld akaratát a népek javára! Adj erőt, ó, Atyám, az én szegény Emiliámnak, hogy beválthassa nékem adott ígérését: hogy sorsát hitének erejével fogja elviselni.

Áldd meg Aradot! Áldd meg a szegény, szerencsétlenségbe süllyedt Magyarországot! Te ismered, Uram, az én szívemet, és egyetlen lépésem sem ismeretlen előtted: azok szerint ítélj fölöttem kegyesen, s engedj a túlvilágon kegyes elfogadást találnom. Amen.

Damjanich Emiliámnak vigasztalásul

Videó-ajánló Autópályám az ég felé

(La mia autostrada per il cielo, 2016)

Carlo Acutis példája ma is sokakat lelkesít, különösen a tizenéveseket, akik még bizonytalanok benne, vajon lehetnek-e egyszerre szentek, átlagosak és egyediek. „Mindenki eredetinek születik – mondta Carlo –, és mégis sokan fénymásolatként halnak meg.” „Eredetiként” meghalni Carlo szerint úgy kell, hogy az ember hagyja, hogy Krisztus vezesse, és közben szüntelenül Őrá néz. Bár imádságos életet élt, Carlo nagyon is 21. századi tizenéves volt, szerteágazó érdeklődéssel, mindig találva időt az önkénteskedésre. „A végtelen kell hogy legyen a célunk, nem a véges – fogalmazott. – A végtelen a szülőföldünk. Időtlen idők óta várnak minket a mennyországban.”

Szabadítsuk fel a Színművészetit, elvtársak?

Hát épp azt csináljuk!

Szabadítsuk. Teljesen egyetértek. Hiszen már hetven éve ugyanaz a nóta, ugyanazokkal a prímásokkal. A tolerancia felkent bajnokai természetesen itt sem tűrnek meg más hangokat, más zenészeket; a nagyszínpad az övék, öröktől fogva és mindörökké. Ők legalábbis így gondolják. Mert szerintük a színház baloldali (lásd még: liberális) műfaj, ugyanúgy, ahogy az újságírás, a humor, a zene – úgy általában minden művészeti ág.

Mivel az elmúlt évtizedekben minden fontos pozíciót elfoglaltak, érvényt is tudtak szerezni ezen meggyőződéseknek.

Vagy valaki nagyon unja már (mondjuk) az éjjel-nappal dübörgő nemzeti rockot a fősodratú rádiókban? Jó, persze, igen, a nemzeti rock az olyan izé, olyan hogy ismondjam csak, olyan szégyellnivaló, olyan magyarkodó meg minden. Nekik. Nekem lélekemelő. Bizsergető. Életigenlő. Katarzis. Persze mit számít az én katarzissom, én csak egy vidéki, sőt falusi suttyó vagyok. Paraszt. Bőgatyás. A bőgatyá meg hát ugye olyan izé, olyan hogy ismondjam csak, olyan szégyellnivaló, olyan nevenséges meg minden. Senki nem vesz fel manapság parasztruhát. Még jó. A farmer a menő. Az teljesen más. Az nem parasztruha. Nem. Az a farmerek ruhája. A farmer meg nem paraszt. Illetve de, paraszt. Jó, hát igen, paraszt. De amerikai paraszt. Micsoda különbség! Az amerikai paraszt nem úgy nyomja ám a földbe a palántát, mint a bugris magyar. Hanem máshogy. Amerikaiul. Az amerikai paraszt ruháját viselni cool. Trendy. Mert amerikai. Persze később rájöttek, hogy az amerikai paraszt sem liberális,

inkább kifejezetten konzervatív, sőt, már-már normális. Valószínűleg ekkor kezdték koptatni, kőmosni, lyukasztatni, megszaggatni. Már csak hamut kéne szórnuk a fejükre. Aztán bűnbánatot tartani.

Húha, kicsit elkalandoztam. Térjünk vissza az SZFE-re, az imént említett hetven – de előbb 33 szóban emlékezzünk meg a kezdetekről is!

Szóval 1865-ben nyílt meg a Színeszeti Tanoda dráma és opera szakokkal; 1893-ban két tagozata különvált, megalakult a Zeneakadémia és a Színművészeti Akadémia, utóbbit részben az 1919-es Tanácsköztársaság idején született tervek alapján szervezték át 1948-49-ben.

A máig tartó hetven év hivatalosan 1949. novemberében kezdődött: ekkor jelent meg a Magyar Közlönyben az akkor főiskolává átalakított intézmény új szervezeti szabályzata, amely évtizedekre meghatározta a színjátszás és a filmkészítés irányvonalát. És akkor most nagyon tessék figyelni, mert csak egyszer írom le. Ilyenek vannak benne:

„A Főiskola a színház- és filmművészet különböző ágaiban elméleti és gyakorlati oktatás útján olyan művészeket képez, akik alkalmasak arra, hogy a művészet eszközeivel a szocialista társadalom építését szolgálják. E művészek hivatása, hogy a szocialista realizmus követelményeinek megfelelően alakítsák ki az új magyar színház- és filmművészetet, amely formájában nemzeti, tartalmában szocialista, minden műfajban híven tükrözi a valóságot és amely a magyar népköztársaság szocialista építő munkájának optimizmusát sugározza.”

„A Főiskolán a hallgatók oktatása a következő tanszékeken történik: marxizmus-leninizmus, irodalom, színháztörténet, (...) orosz nyelv, (...)”

„Kiépítik kapcsolataikat a hazai és külföldi rokonintézetekkel. Tanulmányozzák a Szovjetunió és a népi demokráciák színházi és filmkultúráját, munkájuk eredményeit tankönyvek szerkesztésével, fordításokkal és kiadványokkal mindenki számára hozzáférhetővé teszik. Ezzel biztosítják a magyar színház- és filmművészet fejlődésének tudományos előfeltételeit.”

Gyönyörű, nemde? Meg olyan független. Ha nem lenne olyan független, ki kellene harcolni, hogy olyan független legyen. Anno ki is harcolták, némi szovjet segítséggel. Mert Sztálin jó volt nekik, csak Putyin a diktátor.

De nézzük, mit is ír a közlöny a főiskolai vezetők, tanárok és dolgozók kinevezéséről!

„A Főiskola vezetője a főigazgató. A főigazgatót a népművelési miniszter előterjesztésére a Népköztársaság Elnöki Tanácsa nevezi ki.”

„A főigazgató állandó helyettese a főtítkárs. A főtítkárt a népművelési miniszter nevezi ki.”

„A Főiskola és a főiskolai hallgatók tanulmányi ügyeit a tanulmányi titkárs intézi. A tanulmányi titkárt a főigazgató előterjesztésére a népművelési miniszter nevezi ki.”

És így tovább, szinte mindenkit a „főigazgató előterjesztésére a népművelési miniszter nevezi ki”, a főiskolai rendes és megbízott tanárokat, a titkárs, az ügykezelő személyzet tagjait, a gazdasági titkárs, a gazdasági személyzet tagjait, a pénz- és vagyonkezelési ellenőrt, a műhelyvezetőt, a szertárost, a könyvtárost, a műszaki segédtesteket és altiszteket, stb. „A Főiskolára felvehető hallgatók számát és a felvétel szempontjait a népművelési miniszter állapítja meg.”

Folytatás a másik oldalon!

„Egyes kiváló tehetségeket kivételesen a főigazgató előterjesztésére a népművelési miniszter engedélyével a szabályszerű végzettség nélkül fel lehet venni a Főiskolára.”

„Kollokviumok és vizsgák. (...) A vizsgabizottságot a főigazgatóból, az érdekelt tanszak kijelölt tanáraiból és külső szakemberekből a népművelési miniszter állítja össze.”

A népművelési miniszter egyébként ez idő tájt a magyar kommunista főideológus, Révai József volt, miniszteriuma a sztálinista kultúrpolitika fellegvára. Az új irányt a törvényen kívül egyéb szimbolikus intézkedésekkel is igyekeztek megmutatni. A főiskola új épületet kapott: beköltöztek az egykori Keresztyén Ifjúsági Egyesület (KIE) Vas utcai székházába. Az egyesületet „természetesen” feloszlatták, betiltották, ingóságait államosították, egyes vezetőit bebörtönözték. Egy évtizeddel később, 1961-ben így írtak a Felsőoktatási Szemle hasábjain:

„Az elméleti tárgyak középpontjában a marxizmus-leninizmus mellett a művészetelméleti tárgyak vannak. (...) A Színház- és Filmművészeti Főiskola szocialista világnézetű, korszerű műveltséggel rendelkező művészeket kíván adni a magyar színházaknak és a filmművészetnek. (...) eleget kell tennünk annak a társadalmi igénynek, hogy művészeink marxista világnézetű, széles látókörű, művelt emberek legyenek, annál is inkább, mert a művészetnek igen fontos szerepe van a szocialista világnézet elterjesztésében, a szocialista embernevelésben. (...) A marxista tárgyak tanítását közelebb kell hozni a Főiskola sajátos arculatához, a művészképzés feladataihoz. Ez természetesen könnyebb a filozófia vagy a tudományos szocializmus, de nehezebb a politikai gazdaságtan tárgyánál. Ha ezt megfelelően meg tudjuk valósítani, a világnézetű nevelés és oktatás is sokkal eredményesebb lesz.”
Ezt a csodálatos függetlenséget féltik most Vidnyánszkytól.

Persze mondhatják, hogy azóta minden megváltozott. Az 1989-90-es módszerváltás után például eltörölték az ideológiai (marxista-leninista) képzést. Mármint hivatalosan. De ha a vezetők és tanárok jelentős része a '89 előtti időkben végzett a főiskolán, vajon mennyire hihető, hogy azóta teljesen más felfogásban tevékenykednek?

Nemzeti, konzervatív, keresztény. Ez a balliberális oldal számára a három leggyűlöltebb szitokszó. Számunkra viszont önazonosságunk szentháromsága. Ha most 70 évig teljes jobboldali uralom lenne az egyetemen, akkor még mindig csak egyenlítőenék. Csak ezt követően lehetne igazságos bal-jobb, liberális-konzervatív felosztásról, új kiegyezésről beszélni.

Free SZFE! Szabadítsuk fel végre a Színház- és Filmművészeti Egyetemet!
Is.

Langó Róbert
Átvétel a vasarnap.hu portáltól

Szergej Jeszenyin:

ELINDULOK

Elindulok, szelíd zarándok,
mezítlábas szegénylegény.
amerre úsznak zsenge ágak
nyárfa derék fehér tején.
A földet véges-végig mérem,
követve képzelt csillagot.
Közelő jó sorsom remélem,
míg rozstáblák közt ballagok.
Piros almát emel az égre
a hajnal hűvös tenyerén.
Kaszások indulnak a rétre,
énekük lassan ring felém.
Falu-sövény mellett haladva
csöndes imákat mormolok:
százszor boldog, ki elfogadta
a tarisznyát, vándorbotot,
boldog, kit gyér öröm vigasztal,
barát, ellenség elfeled,
kit dülő, mezsgyekő marasztal
s ki csak kévéknek hajt fejet.

(Rab Zsuzsa fordítása)

Egyedül halunk meg

„On mourra seul.” (Pascal)

Hajdan csak néha nyilallt belém

Pascal szava: „Egyedül halunk meg”

bár erre a szív furcsán megremeg

legyintettem: „Mások halnak meg!”

De most ahogy öregszem és látom:

sorra halnak ismerősök – fiatalabbak!

még barátaim is egyre távolodnak

most hogy közeledik az én halálom

ezt kérdezem: ki lesz végül velem

ha a rám váró Kapuhoz érkezem?

Marad a Kereszt – egyetlen remény!

Ha hallom a Szenvedő kiáltását:

„Isten, Istenem, miért hagytál el engem!” –

hallom utána szerető Atyja válaszát:

„Fiam, lépj be hozzám a dicsőségbe

segítsd be testvéreid Atyád örömébe!”

(2019. szept. 29. – nov. 1.)

Szabó Ferenc SJ

A fiatal és az öreg sólyom

A fiatal sólyom elmondta az anyjának, hogy komoly tervei vannak a jövőjét illetően.

- Mik a terveid? - kérdezte az anyja.

- Be akarom repülni az egész világot, el akarok jutni olyan helyekre, ahol még nem járt madár.

- Jól van, csak tanulj szorgalmasan!

Attól fogva a fiatal sólyom megszakítás nélkül gyakorolta a repülést. Am eközben semmi mással nem foglalkozott, semmi más nem érdekelte.

Egy reggel így szólt hozzá az anyja:

- Gyere, menjünk, keressünk táplálékot!

- Nem, anyám nem megyek, menj egyedül. Én nem alacsonyodom le ilyesfajta dolgokhoz.

- Már miért nem?

- Anyám, ne háborgass hiábavalóságokkal! Te is arra serkentettél, hogy szorgalmasan tanuljak és felkészüljek a világ körüli utazásra.

- Igen, gyermekem - felelte az anyja -, de a vágyad soha nem válik valóra, ha nem vagy képes rá, hogy táplálékot szerezz magadnak. Az első nap még csak éhes leszel, a másodikon már nem tudsz tovább repülni, a harmadikon pedig éhen halsz.

ŐSZI EGYHÁZKÖZSÉGI KI-RÁNDULÁS SZOMBATHELY-KŐSZEG, 2020. OKT. 23.

Részletes program:

Indulás: 5.30

9.00 Szent Márton Látogatóközpont, Szombathely

11.00 Kőszegi vár (+ebéd a hazaiból)

14.00 Patikamúzeum

15.00 Szabad program

16.00 Verbita rendház

18.00 Borkóstolós vacsora, Láng Pincészet

19.30 Hazaindulás

Részvételi díj: 7.000 Ft

Jelentkezni Ritecz Erikánál, vagy a sekrestyéseknél lehet!

SZERETETTEL VÁRUNK MINDEN ÉRDEKLŐDŐT!

Egyéb októberi programok:

Október 2. Olvasókör

Október 9. Felnőtt katekézis

Október 10. Sétálj Jézussal! (Segesd)

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520